

egd dat over
yp financiële
norden bestit
ak zoo lang-
Gen. Synode
chen dan zoo
te zaak maar
j weet beter
n geld. Op
vorden. Wie
kosten over-
vrij arbeiden
artoe.
in het Zen-
de Keuchol-
lecte er ten

Deputaten is
telligheids
in er f 12,000
inder dan de
de geef, kau
et niet. Het
waarde Red.,
e ingekomen
er gegeven
egenheid van
at het schrij-
leiding mag
kleine giften

eld komt er
Waarde broe-
beschroomd
t ik, voor de
geen enkele
kelijk eenige
e van dertien
waar! Maar
geld noodig
dat er geld
eten dat het
heerd wordt.
hebben over
rt. Soms is
n hetgeen er
ij zoo mogen.
n zorgen dat

uw blad de
k over deze
n het laatste

dergrote,
STRA,
Deputaten.

besloten, zie

plaatsing van
te spreken
Synode voor
hoofd advies
(Java), over
ng niet het
beslissen en
an die ver-

g zijn wij

hadden wij
rode niets
spoed aan-

e nog.
hool komen
r.

ag niet te
n nog pas
s zij be-

ings in een
gedachte
reer in te
Kerk geen
urpen mag
approbatie,
deputaten
fisch werk
kerkelijke
gegensu-

iddele dan
rdrucken,
oorde, de
heid, het
rden. Zoo
ren terug-
hen als op

e schrijver
iddelburg
n bepaald
ediend en
ter zijde
kende, dat
rens der
en weer

e verhou-
classicale
en vormis
noder der
ompetent
topeloze
r eene
ak deed
de vrede
rsterdord.
rechtste
en nooit
ering der

zelf wel
idig gaf,
id er op
heid der
Zoolang
roberde
e censuur
ans, dat
k nog te
praktijk

neologen
goed een
kerkelijke
s schijn.
chiedenis
te kerke-
waarin

de schrijvers op subtiel wijze allerlei
ketters hebben geleerd.

En eindelijk zou ook een taak voor al
in onze dagen praktisch onuitvoerbaar zijn.
Toezicht op boeken zou niet baten, wanneer
dit toezicht ook niet werd uitgestrekt
tot de periodieke literatuur, Kerkbode-
n, stichtelijke bladen enz. En wie met de
haastigheid van ons perswerk op de hoogte
is, zal de gedachte zelfs, dat elk artikel
eerst door een paar censoren moeten worden
nagezien, en dwaasheid achten.

Onze Kerken hebben daarom wijs gedaan
met dit artikel van de kerkenorde buiten
werking te stellen. Bij de aanstaande revisie
van onze Kerkenorde zal het wel geheel
worden afgedankt. Het heeft meer kwaad
dan goed gedaan en is voor onzen tijd on-
bruikbaar.

Bovendien, hetzelfde doel kan op geheel
andere wijze evengoed bereikt worden.

Wanneer iemand een boek uitgeeft, dat
met de belijdenisschriften in strijd is, dan
behoort over zulk een persoon kerkelijke
censuur te worden geöfend.

En dan weet ieder, dat de Kerk met
dezen dwaalleeraar ook zijn geschriften ver-
oordeeld heeft en kan men voor schade zich
wachten.

Ngoko of Krama.

Nog altijd wordt gestreden over de vraag,
of de zendingdienaren in Indië zich bij hun
prediking tot de inlanders bedienen zullen
van het ngoko, de gewone spreektaal, of het
krama, den complimenteussen taalvorm, die
de mindere Javaan tegenover den meerderen
gebruikt.

De meeste zendingdienaren gebruiken het
ngoko, maar Ds. Adriaanse meende hiervan
te moeten afwijken en sprak zijn gemeente
in het krama aan.

Op de elfde zendingconferentie, die te
Buitenzorg en te Depok is gehouden, heeft
de heer P. Ant. Jansz deze quaestie uitvoer-
lijk besproken en de mening van Ds. Adria-
anse op ook naar onze overtuiging afdoende
gronden weerlegd.

Het gehele referaat hier over te nemen
verbiidt onze plaatsruimte, maar wel geven
van den korten inhoud weer, gelijk die in de
Gefinge werd geresumeerd:

„In het Javaansch onderscheidt men de vol-
gende hoofdtaalvormen, of, zooals zij gewoon-
lijk, doch minder juist, genoemd worden, taal-
soorten.

1. het ngoko of de eigenlijke taal,
2. het krama of de complimenteussen taalvorm,
3. het madya, letterlijk de middentaal, onder-
scheidt in madya angoka, madyanlara en madya-
krama.

4. het krama of de platte, onbeschaafde taal,
5. het krama datan of de hollaal.

Buitenland onderscheidt men het krama
ingali (hoogkrama), dat geen afzonderlijke taal-
vorm uitmaakt, maar bestaat uit een zekeren
aantal woorden, die in alle taalvormen gebezigd
worden met betrekking tot personen, die men
om eene of andere reden bijzonder wil of moet
eeren.

Het ngoko wordt verder onderscheiden in
gewoon ngoko en ngoko andap of nederig ngoko;
het krama in gewoon of beleefde krama, krama
matara en wêdêda krama of minder beleefde, en
krama deis of minder beschaafd krama.

Men meene echter niet, dat het is, zooals
prof. Roorda het voorstelt, n.l. dat elk dezer
zoogenaamde „taalsoorten“ als ware het eene
taal op zich zelf zou vormen, of zooals hij het
uitdrukt, „dat de uitdrukking“ van het onder-
scheid in rang en stand zich in het Javaansch
„tot het grootste gedeelte der meest gebruikelijke
woorden uitstrekt, zoodat de mindere, wanneer
hij tot zijn meerdere spreekt, voor het grootste
gedeelte geheel andere woorden gebruikt en dus
„eene geheel andere soort van taal spreekt, dan
„de meerdere tot den mindere“. Dit moge den
opervlakkigen beoefenaar der Javaansche taal
zoo toeschijnen, in werkelijkheid is het daar ver-
van af. Volgens den heer Walbeem, een Java-
nicus, op Java geboren en getogen, is het ngoko
de taal zelf.

In het Woordenboek van Gericke-Roorda
komen volgens globale schatting voor 22000
artikelen of grondwoorden, waarvan ruim 20000
voor het ngoko en 1515 het ngoko zijn.

Het ngoko is dus niet, zooals prof. Roorda,
en op diens gezag ook Ds. A., het voorstel
„de platte taal zonder plichtplegingen, die door
„het gemeene volk en de kinderen onder elkander
„en door den meerdere tot den mindere gespro-
„ken wordt“, en evenmin is het krama „de
„beleefde taal, die gesproken wordt door den
„mindere tot den meerdere, en ook gewoonlijk
„door de aanzienlijken en allen die maar enigens
„rang hebben, onder elkander, wanneer niet de
„verschillende graad van bloedverwantchap het
„gebruik van eene andere taalsoort vordert“.

Neen, het ngoko, de eigenlijke taal, waarvan
de overige taalvormen slechts afwijkingen zijn,
is de taal, waarin de Javaan denkt, onverschil-
lig of hij hoog of laag geplaatst is. Het wordt
steeds gebezigd tegen gelijken, hoog of laag, tot
wie men in een meer vertrouwelijke verhouding
staat, en tegen jongeren en minderen, tenzij
bijzondere omstandigheden afwijkingen daarvan
noodig maken. Het is dus de min of meer
gemeenschappelijke taal, zonder plichtplegingen of com-
plimenten, maar volstrekt niet de platte taal,
zooals wel beweerd wordt.

Over het onderscheid tusschen de verschillende
soorten van krama en de moeilijkheden bij het
gebruiken daarvan willen we hier niet spreken.
We citeren slechts het oordeel, eenmaal door
Dr. Brandes over het krama in 't algemeen
uitgesproken: „dat het krama toch wel be-
schouwd een zekelijk verschijnsel is, een uitwas
van den eigenlijken staat van de Javaansche
taal; menigvuldig in hooge mate wanstellig, dat
het krama oppervlakkig op het Javaansch ligt,
dat het in hooge mate gematigd is, dat het
voet een deel het gewoont is van een pedante
schoolmeesterij, waaronder grondweg alle Java-
nen gebukt gaan, zoo zeer, dat zij thans, de
grootste man en de kleinste man, dat krama, de
beleefde taal, fraaier nog vinden dan — en
haar de voorkeur geven boven hun in menig
bezen gezeide ngokotaal“. Gelijk de heer Jansz
zegt: het is een taal, die den spreker veronder-
stelt als in gebogen houding zittende op den
grond, voor de voeten van den aangesprokene,
en het niet wagende tot hem op te zien, maar
het oog eerbiedig op zijn voeten gericht hou-
dende en als 't ware die voeten aanprekende.

Het spreekt na dit alles wel vanzelf, dat het
krama door den heer Jansz als kanneltaal be-
schouwd wordt; het kan echter in hoofdzaak

verworpen wordt; het kan echter in hoofdzaak
behouden blijven voor het god en de menschen,
lofzangen, rechtstreeks tot God zelf gericht. Ook
bij de vertaling des Bijbels moet voor het
grootste gedeelte het ngoko gebruikt worden.
Slechts in enkele bijzondere gevallen kan hierbij
het krama dienst doen.

Gelijk het verslag mededeelt, waren alle
arbeiders onder de Javanen, die het referaat
aanhielden, het met den inleider eens; be-
halve Ds. Bakker, die nog geen oordeel wilde
uitspreken.

Natuurlijk kan alleen een deskundige, die
het Javaansch geheel meester is, hierover een
afdoend oordeel vellen.

Maar indien het juist is, wat de heer
Jansz zegt, dat het ngoko de eigenlijke volks-
taal is en het krama een gematigde om-
werking van die taal, dan kan de keuze tus-
schen die beide o. i. niet twijfelachtig zijn.

In elk geval is de zaak voor het welslagen
onzer zending van zoo hoog belang, dat wij
meenden de aandacht onzer kerken op dit
referaat te moeten vestigen.

Verdraagsaambeld.

In de Hervorming wordt een klaagzang
gezonnen over de onverdraagsaambeld van
den Minister, die het odium theologicum
weer wil aanwakkeren in ons goede va-
derland:

Een profet van Israël riep eenmaal het wee-
uit over degenen die het goede, kwaad noemen,
en het kwade, goed. Jezus, — en het stuit mij
waarsijk tegen de borst, dat ik in dit geding
zijn naam moet noemen, — Jezus heeft eens
tot zijne discipelen, die metellen haat tegen
de Samaritanen vervuld waren, gericht dit
woord: Gij weet niet van hoedanigen geest gij
zijt; en Paulus schreef aan de Corinthiërs: Al
ware 't dat ik de talen der menschen en der
engelen sprak; en al ware 't dat ik de gave der
profetie had en wist al de verborgenheden, en
al de wetenschap, en al ware 't dat ik een geloof
had, zoodat ik bergen verzet, en de liefde niet
had, zoo ware ik niets.

Wanneer ik nu voor dit drievoudig gericht
den man oppiep, die 't odium theologicum aan-
beval, dan meen ik, dat hij in dat gericht niet
zou kunnen bestaan. Een van beiden, Jezus heeft
de verdraagsaambeld gepredikt, of hij heeft dit
niet gedaan. Deed hij 't niet, dan stond hij ook
niet boven den Jood, die hartochtelijk uitriep:
Zou ik niet hater, Heer, die U hater? Ik haat
ze met een volkomen haat. Maar als hij 't wel
gedaan heeft, dan zou ik zeggen, paste het
denge, die zich Christen noemt en laat noe-
men, niet, om zijn woord en zijn geest in het
aangezicht te wederstaan, en voedsel te geven
aan een haat, die te fellier is, juist omdat die
in naam der godsdienst wordt aangestoot.

Nu laten wij deze aversechtse opvatting
van het woord van den Minister maar rusten,
evenals de zonderlinge voorstelling,
alsof onze Heiland en de apostel Paulus een
verdraagsaambeld zouden gepredikt hebben
zooals de modernen die willen. Van Jezus
wee over de Pharizeën en Paulus' strijd tegen
de wetleeraren schijnt deze moderne dominee
nog nooit gelezen te hebben.

Maar wel wat zonderling steekt tegenover
dit vredegeroep de juichkreet af, in hetzelfde
nummer door de redactie aangeheven, om-
dat het aan de moderne kiesvereeniging
de Wommels gelukt is, met meerderheid
van een paar stemmen, alle orthodoxe kerk-
voogden, notabelen en gemachtigden in het
kiescollege er uit te wippen en door moder-
nen te vervangen.

Met dat succes werden de vrienden van
harte geluk gewenscht en de hoop uitge-
sproken, dat zij „met goed vertrouwen op
den ingelagen weg zullen voortgaan“.

Treffender commentaar op wat de moder-
nen onder verdraagsaambeld verstaan, kan
wel niet gegeven worden.

O dat odium theologicum!

Uit de Pers.

Naar aanleiding van het a.s. jubileum der
Theologische School, schrijft Ds. Wielenga van
Arnhem in de Gelderische Kerkbode:

Onze Theologische School nadert den dag van
haar gouden jubileum met rasse schreden.
Het curriculum der school vroeg en verkreeg
toestemming van de Synode te Arnhem, dien dag
op een wijze, zooals die aan deze verzorgers der
school goedgeacht, te mogen vieren. Maar boven-
dien vormde zich een comité, bestaande uit oud-
leerlingen (der eigen inrichting), om in het heele
land giften te verzamelen en die aan te voegen
tot een feestgave ter aanvulling van het studiefonds,
dat voor kort werd opricht.

Men verzoekt ons aan onze Arnhemse lezers
mede te deelen, dat de intekenlijst voor dit doel
berust bij onze correspondent Dr. J. Bosman, Kla-
rendalsingel 41.

Het zou zeker miskenning zijn van de vele re-
geningen, die het Gode belijde heeft d'r de Theol.
School over onze kerken uit te gieten, indien de
vijftigste verjaardag ongemerkt voorbijging; en voor
al zij, die aan de School hun theologische vorming
ontvingen, hebben reden dankbaar terug te zien op
haar afgelegde, van God gesterde, levensbaan. Een
Arabisch spreekwoord zegt: „Men werpe geen steen
in den put, waaruit men gedronken heeft“. Maar wel
legge wie kan een lauwtalke der vereering bij
dit merkwuurde monument van de geschiedenis
der afscheiding neder.

Het zijn anders wel droomende aspiranten, waar-
voor het feest staat gevierd te worden. Hier in Arnhem
zijn wij zóó bevoorrecht, dat van twintigen niets
wordt bepeurd, maar op vele plaatsen is het enkele
noemen van den naam „Theologische School“ reeds
genog om allerlei hartstochten wakker te roepen.
En ware nu maar het reukeloos en roekeloos ker-
kelijk oorlogskruit uitgevonden, edoch, de dicke
dampen die uit de strijdwapenen opstijgen, maken
het dikwijls onmogelijk den vriend van den vijand
te onderscheiden. Toch moet mij een woord van het
hart, dat zich wel eenigzins tragisch gestemd ge-
voelt bij de gedachte aan hetgeen de school eens
gewest is, en hetgeen de hoop der dingen thans
van haar gemaakt heeft. Wij hadden nog het voor-
recht in onze studiejaren van haren vollen bloet
de bevoorrechte getuige te zijn. Zij was toen een wereld
in 't klein van hooggespannen en bezielend leven.
Ik denk aan den vormenden omgang met de profes-
soren, de feestelijke kranstonden, de wedstrijd-
der clubs, de antiekenende corporaverdragen. Waar
zijn zef. De nuwe der historie bezigt ze thans in
bina, uitgestorven zalen. De feestverge zal dus in
de aanstaande jubileum niet onvermijdelijk zijn,
en niet weinigen der oud leerlingen, die zich opmaken,
om de plaats te zien waar zij de onvergelyk-

studenten jaren hebben doorgebracht, zullen dit pijn-
lijk gevoelen. De wensch, dien wij de school daarom
bij haar jubileum aanbieden, is deze, dat het onzer
kerkelijken leidslieden gelukken moge spoedig de
samenstelling tot stand te brengen, die op de sam-
mensmelting der zool jammerlijk is misdikt. Een
samenstelling met onze Vrije Universiteit zou voor
onze Theol. School zelve een weldaad en voor vele
oud leerlingen een oorzaak van groote blijdschap
zijn. Wij achten het altijd nog een vraag, of de
mannen, die de vereeniging in Arnhem tegenhie-
den, hoe goed zij het ook mogen bedoeld hebben,
aan school en kerken een wezenlijken dienst heb-
ben bewezen. De geschiedenis zal het straks diep-
der aanwijzen, dan nu onze meeningen, die nooit
zuiver objectief kunnen zijn.

Alleen kan rechtmatig worden verlangd, dat zoo-
lang de school nog op afzonderlijken wortel leeft,
haar de levensaad niet wordt afgeworpen en haar
de zonneshijn onzer geboden en de vruchtbaar-
makende tegen onzer stofelijke gaven niet worden
onthouden. Zoolang zij een plan der kerken is,
verdiend zij om haar schoone traditie achtling en
om haar positie steun.

Als oud leerlingen zullen wij daarom opkomen
tegen allen die onze alma mater (weldadige moeder)
kleinere of verguilen, maar ook, en niet minder
tegen degenen, die de School verdedigen op een
wijze, die haar bloet meer schaden dan bevordert
zal. Wij vrezen zeer, dat het veelgelezen orgaan
van de vrienden der Theologische School, dat bij
duizenden leden der kerk een overwegend invloed
zich heeft veroverd, bezig is een richting aan te
geven, die met de traditie der school in strijd is,
en dus aan vele oud discipelen het onmogelijk
maakt mede te gaan.

In een ingesonden stuk in de Wachter wees Ds.
Stuit er onlangs reeds terecht op, dat er thans in dit
blad leerstellingen worden verspreid, die geheel
ingaan tegen de leer, die de school in haar beste
jaren, bij monde van haar Professoren, waaronder
ook mijn overgetyliche Vader, die zool in bijzonder
mate het vertrouwen der kerken genoot, zool in
collegezaal als in vlugschriften, heeft verkondigd.
Uit liefde voor de Theol. School tekenen wij daar-
om, in uitzicht op het straks te vieren jubileum,
een ernstig protest aan, niet alleen tegen sommiger
minachting en daarom alleen zichzelf onteerd
optreden betreffende onze School, die een plaats
der ere in de geschiedenis der Gereformeerde Ker-
ken zal blijven innemen, maar ook tegen een wijze
van verdediging der School, die haar invloed broekt,
omdat zij aan haar traditie vreemd is. Wij zouden
niet bewijzen dit laatste kunnen staven en zijn des-
verlangend, ook bereid dit te doen, maar wijzen
thans alleen op de artikelen in de Wachter over
de Bondsrege, die een door en door onjuiste en
onware doopbeschouwing geven.

Wat wij, jongere leerlingen der Theol. School,
in overeenstemming met hetgeen wij aan de School
leerden, met zoveel moete en zorg, tegenover vast-
geroeste, verkeerde, beschouwingen de Gemeente
indrogen, wordt hier met één ruwe ruk bij som-
migen weer uitgerukt.

Zulk verdedigen der School is haar ondermijnen.
Wel zal het de kerk niet schaden, voor verschillende
schakeering der éne Gereformeerde leer in haar
boeren blijft voortbestaan, en is het eenigen, dat
wij op alken toetien misgroot te waarschuwen
(Dr. Noordzij gaf daar onlangs nog een voorbeeld
van), maar wat thans in de Wachter nu en dan
wordt opgedischt, weigeren wij te erkennen als de
beginzelen, die de Theol. School in de Kerken heeft
ingebracht. Laat, wie zich tot verdedigen gepoe-
acht, het goede bestaansrecht der School bepleiten,
en laten voortis wij allen deze inrichting, die in
veleerlei opzicht zool kind als moeder der kerken
is, in onze geboden gedanken. Moge spoedig, met
handhaving van de belangen der Kerken, haar een
universitaire plaats zijn toegedeeld. Dan zal haar
samenstelling met de Theol. Faculteit der Vrije
Universiteit niet zijn een slag in het aangezicht van
de afscheiding, maar integendeel een kroon op het
schoone werk der vaderen, dat zoo onmiskenbaar
het stempel der Goddelijke goedkeuring droeg.

Ds. Wielenga heeft met deze opmerking vol-
komen gelijk.

En het doet ons goed, dat deze zoon van
den overleden hoogleraar uitsprekt, wat in de
harten van vele oud leerlingen der Theologische
School ontgaat.

Hoe lief men zijn Alma Mater ook heeft,
toch kan men betreuren, dat zij thans in de pers
verdedigd wordt op een wijze, die haar een be-
ginself opdingt, dat vroeger nooit het hare is
gewest.

Officieele Berichten.

De classis Haarlem heeft in hare vergadering
van 22 Maart preparatoir geëxamineerd den
candidaat in de theologie, H. Mulder van Haar-
lem, en hem met alle stemmen beroepbaar ge-
steld in de Gereformeerde kerken.

Op last der Classis,
J. H. JONKER, Assessor.
Wormerveer, 23 Maart 1904.

Arbeid te Ruinen.

Door bemiddeling van Deputaten voor Inw.
Zending is te Ruinen een lokaal met woning
gebouwd. Nu zoeken zij iemand die 's Zondags
aldaar een stichtelijk woord kan spreken en in
de week catechistisch onderwijs geven, alsmede
wel colportagewerk verricht. Zij, die tot dezen
arbeid lust en geschiktheid bezitten, worden
verzoekt dit voor 1 April aan den secretaris te
Diever te berichten.

Vereischten zijn: lid der Geref. kerk, een
goed attest van zijn kerkeraad, gerond gestel
en liefst niet ouder dan 40 jaren. Ook zal
een onderwijzer met hoofdtaken ten zwaarte in
aanmerking komen.

Namens Deputaten voorn.,
W. W. SMIT, Voorz.,
H. A. DUKSTRA, Secret.

Buitenland.

Duitschland. Het vraagstuk van de
toelating tot het Avondmaal.

In Duitschland lijden de kerken veel schade,
doordat de toelating tot des Heeren Avondmaal
verkeerd geregeld is. Men doopt in Duitschland
niet alleen kinderen, maar men „konfirmeert“
(bevestigt) ze ook als kinderen. Door die „Kon-
firmatie“ worden ze als mondige leden der
gemeente aangenomen, die dus de zalving van
den Heiligen Geest ontvangen hebben en alle din-
gen weten en niet noodig hebben dat iemand hen
leert. Maar volkomen terecht zegt de Reform.
Kirchen, in haar nummer van 12 Maart, dat
dit allerminst van de konfirmanden der Deutsche
kerken te verwachten is, die „bij het eindigen
van den schooltijd volgens eene ordening van
den staat „konfirmeert“ worden en zich ook
moeten laten „konfirmeert“. Als zulke leden
der kerk burgerlijk moudig worden, bezitten zij
het recht om bij kerkelijke verkiezingen hunne
stem uit te brengen. Dit is gevaarlijk. Maar
vooral dient men te erkennen, dat over het
algemeen kinderen van 11 of 12 jaar, die de
lagere school gaan verlaten, niet in staat zijn
het lichaam en bloed des Heeren te onder-
schieden.

Geen wonder, dat men in Duitschland, ook

in Gereformeerde kringen, waar ook zoo vroeg
tot het Avondmaal des Heeren wordt toege-
laten, zelfs in de kerk die door wijlen Dr.
Kohlbrügge te Elberfeld werd gediend, is gaan
vragen, of men geen anderen weg behoort in
te slaan, en dat dit vraagstuk ook op de laatste
vergadering van den Gereformeerden bond ter
sprake kwam, en op vele kerkelijke samenkomsten
behandeld wordt. Dr. Brandes wendde zich,
om een bijdrage te leveren tot oplossing van
het vraagstuk, tot een predikant van de Pres-
byteriaansche kerk in Schotland, die hem het
volgende omtrent de door vele zijner ambte-
nooten gevolgde praktijk mededeelde:

Men viert in Schotland viermaal 's jaars
Avondmaal. Een maand ongeveer daarvoor,
maakt de predikant bekend, dat hij op een
bepaalden avond voor hen te spreken is, die
voor het eerst aan des Heeren Avondmaal
wenschen aan te zitten. Gewoonlijk melden
zich dan eenige jongelieden, van 17 tot 22 jaar
oud, aan. Ik geef hun dan gemeenschappelijk
onderwijs en spreek met hen over de voornaamste
stukken der Christelijke leer. Nadat ik driemaal
in de week met hen alzoo vergaderd ben ge-
weest, spreek ik met ieder nog eens afzonderlijk,
om hun gelegenheid te geven bezwaren, die
zij gevoelen, kenbaar te maken. De onderlin-
gen van de wijken, waarin de jongelieden wonen,
doen onderzoek naar hen, waarna de kerkeraad
een dag voor het Avondmaal saamkomt, om te
beslissen over al dan niet toelating. De predi-
kant en de onderling dien het aangaat, geven
dan verslag van elk jongmenschen afzonderlijk,
daarover wordt dan beraadslaagd en ten slotte
een besluit genomen. Op die manier voorkomt
men, dat iemand, die een openbaar onzedelijk
of lichtzinig leven leidt, tot de tafel des Heeren
wordt toegelaten; waarbij echter niet verzwegen
mag dat het in een groote stad als Glasgow
niet gemakkelijk is, omtrent het persoonlijk
karakter van iemand nauwkeurige inlichtingen
te ontvangen. Het is te begrijpen, dat een
kerkeraad in een groote stad nu en dan in
deze wel eens een verkeerd besluit neemt. Deze
methode moge te streng schijnen, maar zij is
het gevolg van de overtuiging, dat men alleen
de rechten van een lid der kerk mag toeken-
nen aan denzelfden, die op een vast standpunt
wat het geloof aangaat, staan. Wij drijven dit
niet tot de uiterste consequentie door. Het
komt dikwijls voor, dat een man zich eerst
als lid der kerk laat aannemen, wanneer hij
gehuwd is en zijn eerste kind laat doopen. Wij
doopen alleen kinderen van leden der kerk.
Maar hoe zouden wij den doop weigeren aan
een kind, wiens vader nog niet in het geloof
van een christenmenschen volkomen bevestigd
werd? Het komt ook wel voor, dat iemand
met een rechtschapen karakter, maar van ge-
ringegodsdienstige kennis, toegang tot het
Avondmaal verkrijgt. In zulk een geval ge-
beurt het wel, dat iemand geen behoorlijke
bewijzen van kennis geeft, en ik meld dit als
een gebrek. Toch komt dit niet dikwijls voor...

Eene Duitse manier van doen, gelijk u
bekend is, komt overeen met die van de Epis-
copaalsche kerk. Daardoor ben ik in de ge-
legenheid vergelijkingen te maken. Mijn indruk
is, dat bij ons de deelneming aan het Avond-
maal meer met positief Christelijk geloof en
meer zedelijke ernst gepaard gaat en minder
het karakter van een bloote formaliteit
heeft, terwijl bij ons degenen die aan het
begin van den mannelijken leeftijd staan, meer
gelegenheid gegeven wordt, ernstig te onderzoe-
ken in welke persoonlijke verhouding zij tot
het Christelijk geloof staan.

Ten slotte wordt nog medegedeeld dat het
recht tot deelnemen aan het Avondmaal kan
ontnomen worden, 1. wanneer iemand opboudt
de kerk te bezoeken en 2. wanneer men open-
lijk onzedelijk wandelt. Elk jaar herzielt de
kerkeraad de lijst der toegelatenen, om de
namen te schrappen van hen, die niet geregeld
ter kerk komen. Men is echter niet streng bij
het toelaten van leden van andere kerken tot
het Avondmaal.

De mededeelingen van Dr. Mathews, alge-
meen secretaris der Presbyteriaansche alliantie,
komen daarmede in het algemeen overeen.
Echter zegt hij, „wanneer een jongen of meisje,
den leeftijd van 12, 15 of ook 17 jaar bereikt
heeft, noodigt de predikant hen, die zijn gods-
dienstonderwijs bijwonen, uit, tot de gemeen-
schap der kerk toe te treden en wel door het
belijden van hun persoonlijk geloof in Christus.
Voor het 12de jaar wordt niemand toegelaten,
en men meent, dat na het 17de of 18de jaar
de verleiding en de last van den arbeid van
het doen van belijdenis zouden onphouden. De
predikanten van den ouden stempel nemen de
persoonlijke belijdenis zeer ernstig op, de jon-
gere predikanten, die het minder streng nemen,
verkeeren in het gevaar, dat door hun doen
de belijdenis meer een belofte voor de toek-
komst wordt, dan een belijdenis van door
Christus gegrepen en tot Hem bekeerd te zijn.

Voorts voegt Dr. Mathews, die vroeger pre-
dikant der Presbyteriaansche kerk in Noord-
Amerika was, er bij, dat men in de Ameri-
kaansche kerken de jongelieden dikwijls op
vroeger leeftijd dan in Engeland toelaat. „Ik
was verbaasd, schrijft Dr. Mathews, dat ik
kinderen van zeven jaar op de lijst van de
toegelatenen tot het Heilig Avondmaal vond.
Ik schafte dit af, maar niet zonder met mijn
kerkeraad daarover in conflict te komen, die
dit een „kinder-communie“ noemde.“

Wij deelen al deze dingen zonder critiek
mede, wij daaruit blijkt welke toestanden er
in Duitschland, Engeland en Amerika heer-
schen!

Gemengd nieuws.

Dwaars krijgt hulp. De heer H. WATERBURY, die
tot hertoe te New York arbeide om Joden tot de
belijdenis van den Messias te brengen, heeft zijn
missie onder het patronaat van Dwaars's Christian
Catholic Church in Zion gesteld. Warsawiak is
nu Dwaars's vertegenwoordiger te New-York. Hem
werd toegestaan, dat hij een jaar lang door
de fondsen van Dwaars's stichting zal onderhouden
worden.

Een Presbyteriaansche Universiteit in het Zuiden
van N-Amerika. Eene speciale conferentie, waarin
de Synoden van South Carolina, Georgia, Florida,
Tennessee, Alabama, Mississippi en Louisiana waren
vertegenwoordigd, heeft besloten tot de oprichting
van een Presbyteriaansche Universiteit te Atlanta.
Er werd besloten eene samenstelling aan te bevelen
van de Columbia (S. C.) Theol. Sem. en de
Southwestern Presb. University van Clarksville,
Tennessee, tot een groote inrichting van onderwijs
te Atlanta. De aanbeveling van deze conferentie
zal ter goedkeuring worden opgenomen naar boven-
genoemde Synoden, en het is waarschijnlijk, dat
deze het plan zullen verwezenlijken. De burgers
van Atlanta hebben \$ 350,000 voor de oprichting
dezer Universiteit toegezegd.

Echt Methodistisch en tegelijk stuitend. »De
Heer James Hart, was bij zijn overlijden op 76-jari-
gen leeftijd 55 jaren leeraar geweest van de bap-
tistische gemeente te Folsomville, Ind, in N. Ame-

rika. Zijn verzoek was, dat tijdens den begrafenis-
dienst in de kerk zijn licht overreid zou worden
gezet op den kandel, en aldus werd Zondag 11.
uitgevoerd, in tegenwoordigheid van een groote
menigte die saamgekomen was om aan den doode
de laatste eer te bewijzen. De plaatsige oogen van
den ouden prediker stonden strak, maar bewogen
sich niet meer.

Geen wonder, er wordt getuigd, dat dit de vreem-
ste begrafenis geweest is, ooit in die buurt gebo-
den. En waar wel? Terwijl leeraars begraaf met
leven en welsprekendheid de plechtigheid (?) leid-
den, was er geen oog in de kerk, dat niet ge-
tuigd was op den doode daar achter de spulpit“.

Dr. Billup, lijkebezoerger van Tennyson Ltd., die
met de begrafenis was belast, voerde de laatste be-
geerte van den „grijzen prediker stipt uit. De kist
met het lijk er in werd achter de lessenaar gezet,
vlak voor den grooten Bijbel, die aan den leeraar
roovele jaren stof had geleverd voor zijne predi-
king. De dienst duurde langer dan een uur en ge-
durende al dien tijd was het lijk duidelijk zichtbaar
voor allen die in de kerk waren“.

Dit bericht ontleenden wij aan de Wachter van 24 Maart.

De Zending en de oorlog. De oorlog van Rusland
met Japan wordt in deze dagen niet alleen door
staatslieden en mannen die in den handel betrokken
zijn, gevolgd, maar niet minder door hen, die een
hart hebben voor de uitbreiding van het Koninkrijk
Goda. Voor soover wij weten, zijn de Zendingen
in Japan, Korea en Mantsjoerie veilig. Doch het
is te denken, dat zij in hun arbeid door het krijgs-
rumoer zullen gehinderd worden. Het is te denken
dat wanneer Japan het onderspit delft en de
overwinning aldaar verstaan wordt als de triomf
van een Christelijk over een Heidensch land, de
missiën van de Christelijke kerken met evenveel
tegenkanting zullen te worstelen krijgen, als men